

Uslovi prihvatanja dva šehadeta

[Bosanski – Bosnian – بوسني]

Muhammed Salih El-Munedždžid

Prijevod: Senad Crnkić

2013 - 1434

IslamHouse.com

﴿ شروط قبول الشهادتين ﴾

« باللغة البوسنية »

محمد صالح المنجد

ترجمة: سناد تسرنكتش

2013 - 1434

IslamHouse.com

Uslovi primanja dva šehadeta

Pitanje:

Moje pitanje se tiče teme jedne hutbe gdje je imam govorio o jednoj riječi, i rekao je da ta riječ ima svoje uslove. Učenjaci su ih spomenuli oko devet ili slično tome, kako bi insan bio u mogućnosti ući u Džennet. I rekao je da samo izgovaranje riječi nije dovoljno. Htio sam da više saznam o tim uslovima. On je spomenuo neka poput: prvo – znanje (el-ilm) o riječi, drugo – čvrsto uvjerenje (el-jekin), pa da li znate nešto o tome? I da li ste u mogućnosti da mi predstavite ostatak uslova? Vaša pomoć će mi biti, inšallah, od velikog značaja.

Odgovor:

Hvala Allahu,

kada kažete riječ, vjerovatno je da mislite na riječ tevhida, a ona je dva šehadeta ili svjedočenja (da nema istinskog boga koji zaslužuje da se obožava mimo Allaha i da je Muhammed Allahov poslanik), i to je, također, imam mislio.

Dva šehadeta imaju svoje uslove, a to su:

Prvo: znanje (el-ilm)

A to je znanje o njenom značenju, bilo da se radi o negaciji ili potvrdi, znanje koje je suprotno neznanju (džehlu) o njenom značenju. Rekao je Allah, azze ve dželle: „**Znaj, da nema istinskog boga osim Allaha**“. (Muhammed, 19.) I rekao je Uzvišeni: „**Osim oni koji posvjedoče istinito – s istinom**“. (Ez-Zuhruf, 86,) tj. posvjedoče sa La ilahe illallah. Dalje u ajetu se navodi: „**I oni su od onih koji znaju**“, tj. znaju sa svojim srcima značenje onog što su izgovorili svojim jezicima. A u Sahihu se bilježi od Osmana b. Affana, neka je Allah zadovoljan s njim, da je rekao: „*Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: „Ko umre – preseli, a zna da nema istinskog boga koji zaslužuje da se obožava osim Allaha, ući će u Džennet.*““

Drugo: čvrsto uvjerenje (el-jekin)

A to je uvjerenje koje je suprotno sumnji, tako da će onaj koji izgovori ove riječi biti čvrsto uvjeren i ubjeđen u ono što iz te riječi proizilazi, jer kada je iman ili vjerovanje u pitanju, mora postojati znanje koje je kao ubjeđenje (ilmul-jekini), i nije dovoljno postojanje pretpostavke (ilmuz-zann), pa kako tek kada se pojavi sumnja. Rekao je Allah, azze ve dželle: „**Pravi vjernici su samo oni koji u Allaha i Poslanika Njegova vjeruju, i**

poslije više ne sumnjaju, i bore se na Allahovom putu imecima svojim i životima svojim. Oni su iskreni!“ (El-Hudžurat, 15.) Pa vidimo da je uslov ispravnosti vjerovanja u Allaha i Njegova Poslanika nepostojanje sumnje kod njih, tj. nisu sumnjali, a onaj koji sumnja je od munafika, a Allahu se utječemo od toga.

U Sahihu se bilježi od Ebu-Hurejre, radijellahu anhu (neka je Allah zadovoljan s njim) da je rekao: „*Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem (neka je Allahov salat i selam na njega): „Svjedočim da nema istinskog boga koji zaslužuje da se obožava mimo Allaha i da sam ja Njegov Poslanik; rob neće Allaha sresti ne sumnjajući u te riječi (tj. dva šehadeta) a da bude spriječen ulaska u Džennet.*““

Treće: prihvatanje (el-kabul)

A to je prihvatanje onog što ova riječ iziskuje i to srcem i jezikom. Rekao je Allah Uzvišeni u vezi onih koji je prihvate: „***Osim Allahovih iskrenih robova, posebnu će opskrbu imati, razno voće, i biće poštovani, u džennetskim baščama naslada.***“ (Es-Saffat, 40-43), pa sve do kraja ajeta. I rekao je Uzvišeni: „***Ko učini dobro djelo, dobiće veliku nagradu za njega i biće straha na Sudnjem danu pošteđen.***“ (En-Neml, 89.) A u Sahihu se bilježi od Ebu-Musaa, radijellahu anhu, da je Poslanik,

sallallahu alejhi ve sellem, rekao: „*Primjer upute i znanja s kojim me je Allah poslao je primjer obilne kiše koja je pala na zemlju. Jedan dio čiste zemlje je prihvatio kišu pa je izniklo mnoštvo bilja i zelenila. Drugi dio zemlje je neplodan i u sebi zadržava vodu koju Allah daje da koristi ljudima tako da je piju, njome napajaju i siju. A kiša je pala i na drugu skupinu, jedan dio zemlje koja je pustoš i koja ne prihvata vodu niti biljem obrasta. To je primjer onoga koji je shvatio Allahovu vjeru i kome je Allah korist dao od onoga s čime me je poslao, pa je saznao i podučava. I primjer onoga koji tome ne posvećuje pažnju (op.prev. radi toga ne diže glavu) i nije prihvatio Allahovu uputu sa kojom sam poslan.*“

Četvrto: pokoravanje (el-inkijad)

A to je pokoravanje onome na što ona ukazuje, pokoravanje koje je suprotno ostavljanju i neposlušnosti u tome. Rekao je Allah, azze ve dželle: „***I povratite se Gospodaru svome i pokorite mu se.***“ (Ez-Zumer, 54.) I rekao je Uzvišeni: „***Ko je bolje vjere od onoga koji se iskreno preda Allahu, čineći još i dobra djela.***“ (En-Nisa, 125.) I rekao je Uzvišeni: „***Onaj koji se sasvim preda Allahu, a uz to čini dobra djela, uhvatio se za najčvršću vezu.***“ (Lukman, 22.) tj. uhvatio se za La ilahe illallah, a u ajetu se dalje nastavlja: „***Allahu se na koncu***

sve vraća“, a značenje „*da se sasvim preda (ar. juslim vedžhehu)*“ jeste da se pokori, a „*uz to čini dobra djela (ar. muhsin)*“ tj. taj je muvehhid.

Peto: istinitost (es-sidk)

A to je istinitost koja je suprotna laži, a to znači da će izgovoriti ove riječi istinito iz svoga srca podudarajući time ono što mu je na jeziku. Rekao je Allah Uzvišeni: „*Elif Lam Mim. Misle li ljudi da će biti ostavljeni na miru ako kažu: "Mi vjerujemo!" i da u iskušenje neće biti dovedeni? A Mi smo u iskušenje dovodili i one prije njih, da bi Allah sigurno ukazao na one koji govore istinu i na one koji lažu.*“ (El-Ankebut, 1-3), pa sve do kraja ajeta. A u dva Sahiha se bilježi od Muaza b. Džebela, radijellahu anhu, od Allahova Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, da je rekao: „*Nema nikog ko posvjedoči da nema istinskog boga koji zaslužuje da se obožava mimo Allaha i da je Muhammed Njegov rob i poslanik istinito iz srca, a da mu Allah neće ulazak u Vatru učiniti zabranjenim.*“

Šesto: iskrenost (el-ihlas)

A to je čišćenje djela sa ispravnim nijjetom ili namjerom od svih nečistoća i prljavština širka ili mnogoboštva. Rekao je Allah, tebareke ve te'ala: „*A*

samo Allahu pripada iskreno ispovjedanje vjere.“ (Ez-Zumer, 3.) I rekao je Uzvišeni: „***A naređeno im je da samo Allahu ibadet čine, da Mu iskreno, kao pravovjerni, vjeru ispovijedaju.***“ (El-Bejjine, 5), pa sve do kraja ajeta. A u Sahihu se bilježi od Ebu-Hurejre, radijellahu anhu, da je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: „*Najsretniji čovjek mojim zagovaranjem ili šefatom će biti onaj koji kaže da nema istinskog boga koji zaslužuje da se obožava mimo Allaha iskreno iz svoga srca ili duše.*“

Sedmo: ljubav (el-mehabbe)

A to je ljubav prema ovoj riječi i ljubav prema onom što ona iziskuje i na što ukazuje, te ljubav prema njenim sljedbenicima i onima koji djeluju i rade shodno toj riječi, koji ispunjavaju njene uslove, te da se mrzi ono što se tome suprostavi. Rekao je Allah Uzvišeni: „***Ima ljudi koji su mjesto Allaha kumire (druge bogove) prihvatili, vole ih kao što se Allah voli, ali pravi vjernici još više vole Allaha.***“ (El-Bekare, 165.) A znak ljubavi roba prema svome Gospodaru je davanja prednosti onom što On voli pa makar se to suprostavilo njegovoj strasti, i da mrzi ono što mrzi njegov Gospodar, pa makar se to njemu sviđalo i duša mu ka tome žudila, zatim, da voli i prijateljuje (muvalat) sa onim ko voli Allaha i Njegova

Poslanika, i da se neprijateljski odnosi prema onom ko se prema Njemu odnosi neprijateljski, te da slijedi Njegovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i da hodi njegovim stopama i da prihvaća njegovu uputu. Svi ovi znaci su uslovi ljubavi, nemoguće je zamisliti ljubav uz nepostojanje njenog uslova. I rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: „*Tri stvari, ako se nađu kod nekoga, s njima će osjetiti slast imana ili vjerovanja: da mu Allah i Njegov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, budu najdraži (najviše ih voli) mimo svakoga drugog, da voli nekog ni zbog čega drugog osim radi Allaha, te da mrzi da se vrati u nevjerstvo (kufr) - nakon što ga je Allah izbavio iz njega – kao što mrzi da biva bačen u Vatru.*“ Hadis su zabilježili Buharija i Muslim od Enesa b. Malika.

Neki učenjaci su još dodali osmi uslov, a to je nevjerstvo u sve što se obožava mimo Allaha (kufr u taguta). Rekao je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: „*Ko kaže da nema istinskog boga koji zaslužuje da se obožava mimo Allaha i učini nevjerstvo (kufr) u ono što se obožava mimo Njega, njegov imetak i krv su postali haram (zaštićeni i sveti), a njegov obračun je kod Allaha, azze ve dželle.*“ Hadis je zabilježio Muslim. Dakle, da bi krv i imetak bili sačuvani i zaštićeni, uz govor (da nema istinskog boga koji zaslužuje da se obožava mimo Allaha)

mora još postojati kufr ili nevjerstvo u sve što se obožava mimo Allaha, bio ko bio.

(Muhtesar mea'ridž-el-kabul – Muhammed b. Se'id el-Kahtani, str. 119-122.)